

se nemohou dostat k základním potřebám. Církev může být místem, kde se mohou dostat jak k materiálním, tak i duchovním zdrojům. Služba lidem, kteří jsou ve společenství na okraji, může být příležitostí k zvěsti evangelia jak slovem, tak i skutkem.

Mezi lidmi, kteří jsou marginalizováni v současné společnosti, patří lidé bez domova, kteří často trpí i závislostmi a psychickými problémy, Romové, lidé s psychickými problémy, zdravotně postižené osoby; homosexuálové, senioři, kteří mnohdy trpí samotou, ale v posledních letech především i uprchlíci. Tito lidé mohou všichni nalézt podporu v církvi. Církev však musí sama usilovat o to, aby pro tyto osoby vzniklo bezpečné místo, aby byla přijímající komunitou žijící evangeliem Ježíše Krista. Nesmíme se stát společenstvím, které nepřijímá lidi, kteří mají různé potřeby, protože tak ztratíme naše misijní i diakonické poslání a staneme se jakýmsi klubem „elit“. Tím církev nikdy nebyla. Dějiny křesťanství nám ukazují, že církev byla vždy společenstvím zlomených lidí hledajících útěchu, milost a lásku.

Bohužel i v církvi vidáme, že některé skupiny jsou odstrčeny na okraj. Mnoho se diskutuje právě o homosexuálech. I pro ně má být v církvi místo. I oni v církvi jsou. Naši povinností je tyto osoby s láskou přijímat, jako to dělal Kristus, a vést je k životu v čistotě. Kristus ženě cizoložnici hřích odpustil a vyzval ji, aby dále nehřešila. Naše snaha má být zvěst evangelia i těmto členům našich společenství, ale být jim podporou v jejich boji, stejně jako se navzájem podporujeme mezi sebou, když bojujeme s naším hříchem. Kristus zemřel i

pro ně.

Místy se na okraji v církvi ocitají i lidé, kteří bojují s psychickými problémy, někdy dokonce diagnózami. Marginalizace těchto lidí však není většinou záměrem, ale spíše plyne ze strachu, že řekneme či uděláme něco špatně. Je to zcela pochopitelná obava. I přes naše obavy je však můžeme zahrnout láskou a zájmem. Vyčlenění je ze společenství jim určitě nepomůže, ale spíše to jejich problémy zhorší. Tito lidé potřebují také naši podporu a lásku. Není lehké bojovat s psychickými problémy už čistě z toho důvodu, že člověk, který jimi trpí, sám mnohdy o sobě pochybuje, ba sebou opovrhne.

Láska Kristova, která má v každém křesťanovi být, musí vycházet na povrch a přispěchat na pomoc těm, kdo ji potřebují. Už jen to, že se zeptáme, jak se někdo má, může mít obrovský pozitivní dopad. Když je náš zájem větší a upřímný, můžeme dané osobě naprosto změnit výhledy na život. Prokázat zájem může být zdánlivě malá věc, ale v jistých situacích zcela zásadní. Církev nesmí v žádném případě zavírat dveře těm, kdo hledají pomoc. Musí být vždy místem, kde je otevřená náruč pro všechny, kdo hledají naději. Naše učení musí být viditelné v našem činnosti. Víme totiž, že víra bez skutků je mrtvá (Jk 2,26). V podobnosti o ovcích a kozlech (Mt 25,31-46) nás Pán Ježíš varuje před tím, že pokud potřebným nedáme to, co potřebují, půjdeme do věčných muk. Avšak ti, kdo pomůžou potřebným, ti půjdou do Království nebeského. Buďme církví evangelia!

Michal Mazur

PODĚKOVÁNÍ ZA POUŽÍ

Upřímně děkuji všem, kdo se jakkoliv podíleli na přípravě letošní poutní slavnosti sv. Petra a Pavla – za úklid a výzdobu kostela, liturgii, hudbu a zpěv, doprovodný program, občerstvení... Pán Bůh zaplat'.

P. Jaroslav Gajdošík

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 17. července 2025. **Uzávěrka následujícího čísla: 31. července 2025.** Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily

Číslo 15 20. července 2025

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Košťofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 21. 7. – 3. 8. 2025

21. 7. Po – – –

22. 7. Út **Svátek sv. Marie Magdalény**

KA 18.00 za + Magdalénu Novotnou, syna Jana a manželku

23. 7. St **Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy**

– – –

24. 7. Čt KA 08.00 za zdraví pro vnuka

25. 7. Pá **Svátek sv. Jakuba, apoštola**

KA 18.00 za + Miroslava

26. 7. So **Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie**

DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za ++ rodiče Annu a Petra a + neteř Annu

27. 7. Ne **17. neděle v mezidobí**

KO 08.30 za + Josefa Kadlece

28. 7. Po – – –

29. 7. Út **Památka sv. Marty, Marie a Lazara**

30. 7. St – – –

31. 7. Čt **Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze**

1. 8. Pá **Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve**

KO 18.00 za zdraví pro vnuka

od 16.30 v KO svátost smíření

2. 8. So DD 13.30 na úmysl

KA 18.00 za + Jana Pajunka a dceru Cecilii s manželem

3. 8. Ne **18. neděle v mezidobí**

KO 08.30 za + matku Annu

Farnost
sv. Petra a Pavla

Filozof Jan Sokol v jednom svém eseji před čtvrtstoletím napsal: „V obecném zmatku a bezradnosti, co se týče veřejných záležitostí, by pro nás bylo neskonale snazší, zavěsit svoji „důvěru“ na nějaký přesvědčivý obličej, na nějakého člověka, který dobře mluví a dobře vypadá než si lámat hlavu, co vlastně chci a jak by měla vypadat naše politika.“

Už před 25 lety varoval před volbou kulturních osobností. Ti svým čtenářům nabízí faustovský obchod: když se ke mně připojíte, nemusíte se už o nic starat. Celou politiku můžete svěřit vůdci, který ví, lépe než vy, co potřebujete. Jen se ho musíte držet. A nevidět jeho chyby. Kdo je vidí, je zrádce svaté věci. Je nepřítel.

Fungující demokracie se spíše než o silné vůdce a jejich sliby opírá o instituce. Ostatně ty demokratické země, které je nerozvíjely, konstatuje Sokol, přišly brzy i o demokracii. Prakticky to znamená, že žádné vládě stát nepatří. Naopak každá vláda je dočasná, srovnatelná s tím, že na základě voleb pravděpodobně dojde ke změně. Politické strany jsou součástí institucionálního prostředí a vyplácí se sledovat nakolik se jejich představitelé drží svého politického programu, vlastních stanov a demokratických pravidel uvnitř strany. Politickým stranám, které nepřejí vnitrostranické demokracii, případně těm, jejichž politický program se odvíjí od toho, co včera řekl předseda strany novinářům, lze jen těžko důvěřovat.

Letošní volby může ovlivnit nový neblahý trend. Ačkoli se naše společnost jako celek těší nebývalé prosperitě, osm z deseti Čechů si – podle sociologických výzkumů – myslí, že zažíváme největší období nejistoty od pádu komunismu, a pouze třetina lidí očekává, že další generace bude žít v lepším světě. Západní společnosti, liberální demokracie, jsou po-

staveny na příslibu, že každá další generace se bude mít líp než generace předchozí. Dnešní mladá a střední generace o tom, ale přesvědčeny nejsou. Nejistota a obavy z budoucnosti ovšem nejsou dobrými rádci. Není divu, že pak voliči mohou mít tendenci upřednostňovat rychlá a jednoduchá řešení nabízená radikálními politiky. Zvláště když velký počet webových stránek šíří tendenčně laděné zprávy posilující obavy, strach a vzájemnou nedůvěru.

Liberální demokracie ovšem nepřinese prosperitu automaticky, ve smyslu všichni se budeme mít líp. Jádrem konceptu liberální demokracie je, že se většina společnosti dokáže shodnout na společném zájmu, na společném dobru. Na politických stranách pak je soutěžit, jakým způsobem se k tomuto cíli přiblížit. K tomu je třeba zejména zajistit bezpečnost, pravidla platná pro všechny (právní řád) a ponechat občanům svobodný prostor, aby mohli uplatnit svůj tvůrčí potenciál ve prospěch svých i celé společnosti. Jestliže se nevytratí ze zřetele společný zájem, společné dobro, pak se může dostavit prosperita.

Ke zmíněné nejistotě přispívá i nečekaně vysoká nedůvěra v samotnou regulérnost voleb. Podle průzkumů se více než třetina obyvatel obává vlivu zahraničních dezinformací a polovina občanů zásahů do regulérnosti voleb ze strany vládní koalice. O regulérnosti voleb je možné se přesvědčit tím, že se zapojíme do volebních komisí. Právě v této době hledají politické strany ochotné zájemce. Nejlepší obranou před dezinformacemi pak je nenechávat rozhodnutí, komu dáme hlas, na poslední chvíli.

Demokratický parlament má být slovy Jana Sokola – společnost v malém – právě proto se volí. Poslanci nemusejí být nejchytřejší ani

nejschopnější. Měli by pokud možno být poctiví a čestní lidé, schopní rozlišit dobré návrhy od nedobrých, a co je snad ještě důležitější, měli by být schopni se domluvit na podstatných záležitostech jak v českém politickém prostředí, tak na evropské úrovni.

JAK JEŽÍŠ SLOUŽIL MARGINALIZOVANÝM?

V Novém zákoně si můžeme všimnout mnoha příběhů, ve kterých Ježíš různými způsoby sloužil marginalizovaným. Z pohledu biblické teologie je tento charakteristický rys nejvýraznější snad v evangeliu podle Lukáše. To však neznamená, že by služba Ježíše marginalizovaným v jiných evangeliích stála v pozadí nebo snad nebyla vůbec přítomna. Ve všech evangeliích vidíme, že Ježíš má upřímný zájem o lidi na okraji společnosti a v žádném případě se jim nevyhýbá. Ba právě naopak – často jim jde vstříc.

Bylo by vhodné si definovat, koho v novozákonní době označujeme za člověka na okraji. Zde nacházíme lidi, kteří jsou marginalizováni nábožensky, ale také sociálně, společensky. V náboženské sféře to mohou být například pohané, Samaritáni, ale také lidé, kteří jsou vyloučeni ze společenství v chrámě na základě nemoci (např. malomocní), ale také ženy po porodu či během svého menstruačního cyklu. Tito lidé byli označováni jako nečistí a nemohli se setkávat s ostatními nebo alespoň si museli držet určitý odstup od zbytku obyvatel.

Jejich vyloučení na okraj trvalo mnohdy omezený čas (u žen po porodu a po menstruačním cyklu), ale v případě malomocných se mohlo jednat o vyloučení do konce života, jelikož malomocenství mnohdy končilo smrtí. Pohané byli samozřejmě z kultu vyloučeni automaticky a Samaritáni měli svou bohoslužbu na jiném místě. Ve skupině společensky vyloučených lidí nacházíme celníky a jakékoliv spolupracovníky s římskou správou, cizoložníky a cizoložnice, vdovy, ale ženy celkově a

Až půjdeme v říjnu k volbám, dejme prostor politikům, kteří dokážou vytvářet prostředí, v němž by se mohlo projevit to lepší v nás.

Václav Malý, biskup
předseda Rady Iustitia ad Pax

spolu s nimi i děti.

Jistě si vybavíte mnoho pasáží, kde Kristus překonává náboženské i sociální bariéry své doby a nikomu z těchto skupin se nevyhýbá. Ve Starém zákoně se dočítáme o skutečnosti, že Bůh je tvůrcem všeho, a to dokonce i člověka. Člověk má ve stvoření zvláštní postavení, protože jen o něm se dočítáme, že byl stvořen na Boží obraz (1M 1,27). Mluvíme-li o důstojnosti každého člověka, pak etickým základem pro toto tvrzení, že každý člověk, nehledě na rasu, pohlaví, náboženské vyznání, vzdělání a jiné faktory, má důstojnost stojí právě na faktu, že člověk je stvořen na obraz Boží. Toto platí i přesto, že Boží obraz v člověku je narušen hříchem.

Evangelium, které hlásá Ježíš a jímž je sám, stojí ještě na jednom principu, a to principu Boží lásky k člověku, jež se projevuje tím, že Bůh umírá za každý hřích každého člověka. Tímto důrazem se řídí i Ježíš Kristus. Vidíme, že právě na základě tohoto principu Ježíš přichází a přijímá marginalizované. Ženě cizoložnici odpouští hříchy a nabádá ji ke svatému životu (J 8,11); Samaritánce se zjevuje jako Mesiáš, který dává vodu věčného života; jí s celníkem Zacheem a zvěstuje mu záchranu (L 19,10).

Vzhledem k tomu, že naše doba i společnost se od novozákonní doby změnila, změnilo se i složení lidí, kteří patří do skupin, které jsou na okraji, ať už ve společnosti, tak i v církvi. Církve by měla být útočištěm pro lidi, kteří se ocitli na okraji. Už od první církve existuje diakonie, která má pomáhat právě těm, kteří